Vaşak ve Tavşan

Aysel Banu YAVUZAL

Vaşak ve Tavşan

Aysel Banu YAVUZAL

Büyülü bir ormanın kalbinde, ağaçların kırağıyla parıldadığı yerde, Lyr adında bir vaşak yaşardı. Kalın, sarımsı kahverengi tüyleri koyu beneklerle kaplıydı ve kocaman kar ayakkabısı gibi patileri karın üzerinde yumuşakça ilerlerdi. Boynunda, onu sıcak tutan yosun yeşili örgü bir atkı vardı. Lyr sakindi ve temkinliydi; adım atmadan önce dünyayı izlemeyi severdi.

Soğuk bir sabah, Lyr yolunun tam ortasında oturan bir tavşan buldu. Tavşan küçüktü; yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve beyaz bir karnı vardı. Uzun kulakları dimdik duruyor, uçlarında koyu tüyler vardı ve vücudunun üzerinden küçük kırmızı bir çanta sarkıyordu. 'Merhaba!' dedi. 'Ben Hazel. Harika bir şey görmek ister misin?' Lyr soluk yeşil gözlerini kırpıştırdı. Bu cesur küçük yaratıktan pek emin değildi.

Hazel daha da yaklaştı, pembe burnu seğiriyordu. 'Şu izlere bak,' dedi. 'Bir daire çiziyorlar, sonra birden duruyorlar!' Lyr aşağı baktı. Tuhaf kar izleri vardı; küçük ve kıvrımlıydılar, havada kayboluyor gibi görünüyorlardı. Püsküllü kulakları dikildi. 'Bu bir gizem,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ama dikkatli olmalıyız.' Hazel sırıttı. 'Ya da cesur olup onları takip edebiliriz!'

Böylece ikisi yola koyuldu; Hazel hızlı sıçrayışlarla önden gidiyor, Lyr uzun ve sessiz adımlarla onu takip ediyordu. İzler onları buzlu göletlerin ve karlı çalıların yanından geçirdi. 'Sence bunları kim yaptı?' diye sordu Hazel. Lyr başını salladı. 'Bilmiyorum. Ama hafif ve hızlı bir şey tarafından yapılmışa benziyorlar.' Hazel'in kehribar kahverengi gözleri parladı. 'Bir gizem!' dedi. 'Çözmeliyiz!'

İzleri takip ederlerken rüzgâr esmeye başladı. Etraflarında döndü ve birden izler kayboldu! 'Gittiler!' diye haykırdı Hazel. Lyr etrafına bakındı; beyaz göğüs tüyleri esintide kabarıyordu. 'Rüzgâr onları örtmüş olmalı,' dedi. Ama Hazel cesaretini kaybetmedi. 'O zaman daha fazlasını ararız,' dedi. 'Rüzgâr her şeyi saklayamaz.' Lyr onun cesaretine hayran kaldı.

Aradılar ve izleri yeniden buldular; büyük bir çam ağacının etrafında kıvrılıyorlardı. Ama ağaca vardıklarında izler bir kez daha durdu. 'Bu tuhaf,' dedi Lyr. 'Sanki izler bizimle oynuyor.' Hazel güldü. 'Belki de öyledir! Hadi, devam edelim.' Lyr biraz tedirgin oldu ama Hazel'in cesur kalbine güvendi. Onu takip etti; kocaman patileri karda derin izler bırakıyordu.

İzler onları donmuş bir dereye götürdü. Orada havada parıldayan bir şey gördüler. Bir tilkiden büyük olmayan, soluk mavi ışıktan bir girdaptı. Dans edip dönüyor, arkasında parıldayan bir kırağı izi bırakıyordu. 'Bak!' diye fısıldadı Hazel. 'İzleri o yapıyor!' Lyr'in gözleri kocaman açıldı. 'Bu bir rüzgâr ruhu,' dedi nefesini tutarak. 'Hikâyeler duymuştum ama bir tane göreceğimi hiç düşünmemiştim.'

Rüzgâr ruhu utangaç görünüyordu. Bir ağacın arkasında döndü, gümüş gözleri parlıyordu. Hazel öne çıktı. 'Merhaba!' diye seslendi. 'İzlerini takip ettik. Çok güzeller!' Ruh dışarı baktı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Lyr geride kaldı, emin değildi. Ama Hazel'in sıcaklığı bulaşıcıydı. 'Sana zarar vermeyeceğiz,' dedi. 'Sadece kim olduğunu bilmek istiyoruz.'

Rüzgâr ruhu daha yakına döndü; buz kristali çelengi hafifçe çınladı. Yumuşak bir kahkaha gibi bir ses çıkardı. Sonra Hazel'in kulaklarına hafif bir kar pufu üfledi. Hazel kıkırdadı. 'Çok oyuncu!' dedi. Lyr biraz rahatladı. Belki de bu ruh korkutucu değildi. Bir adım öne çıktı. 'Merhaba,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ben Lyr. Bu da Hazel. Seni rahatsız ettiysek özür dileriz.'

Rüzgâr ruhu Lyr'in etrafında döndü, atkısını dalgalandırdı. Serin, hafif bir esinti hissetti. Sonra ruh hızla uzaklaştı, yeni bir iz dizisi bırakarak. 'Takip etmemizi istiyor!' dedi Hazel. Ormanın içinde izleri kovaladılar, gülüşerek. Ruh izler yapıyor, sonra bir rüzgâr esintisiyle onları siliyordu. Bu bir oyundu! Lyr kendini eğlenirken buldu. Temkinli olmayı unuttu.

Ama sonra izler geniş, buzlu bir açıklığa çıktı. Rüzgâr ruhu ortada döndü ve birden büyük bir rüzgâr esintisi yükseldi, karı savurdu. Hazel göremez oldu. 'Lyr!' diye seslendi. 'Neredesin?' Lyr bir an korku hissetti. Ama sonra hatırladı: o güçlüydü. Rüzgârı yararak Hazel'in yanına geldi. 'Buradayım,' dedi. 'Atkımı al.' Yosun yeşili atkısını ona sardı.

Rüzgâr ruhu onları izledi. Gümüş gözleri yumuşadı. Sonra ikisinin etrafında döndü ve rüzgâr dindi. Ruh yumuşak, özür diler gibi bir ses çıkardı. Hazel Lyr'e baktı. 'Sanırım sadece oynuyordu,' dedi. 'Ama biraz fazla coştu.' Lyr başını salladı. 'Sorun değil,' dedi ruha. 'Anlıyoruz.' Ruh neşeyle çınladı ve onları sakin bir yere götürdü.

Orada rüzgâr ruhu onlara evini gösterdi: minik buz kristalleriyle çevrili, dinlendiği küçük bir oyuk. Karda 'arkadaş' yazan izler yaptı. Hazel patilerini çırptı. 'Arkadaş olmak istiyorsun!' dedi. Ruh başını salladı, yarı saydam bedeni parıldadı. Lyr gülümsedi. 'Bunu isteriz,' dedi. Ruh etraflarında döndü, arkasında bir ışıltı izi bıraktı.

O günden sonra üç arkadaş sık sık buluştu. Rüzgâr ruhu onlar için gizemli izler yapıyor, onlar da bulmacayı birlikte çözüyorlardı. Lyr nazik ve sabırlı olmayı, Hazel ise cesur ama dikkatli olmayı öğrendi. Birbirlerine tamamen güveniyorlardı. Ve ne zaman dönen kar görseler, arkadaşlarının yakında olduğunu biliyorlardı.

Bir akşam, güneş batıp karı pembeye boyarken, Lyr ve Hazel birlikte oturdular. 'Biliyor musun,' dedi Lyr, 'bir tavşanla arkadaş olacağımı hiç düşünmemiştim. Sen çok hızlı ve cesursun, ben ise çok yavaş ve temkinliyim.' Hazel onun tüylerine burnunu sürttü. 'Ben de bir vaşakla arkadaş olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama güven her şeyi aşabilir.' Rüzgâr ruhunun alacakaranlıkta dans edişini izlediler.

Ve böylece, büyülü ormanda bir vaşak ve bir tavşan en iyi arkadaş oldular; en farklı canlıların bile harika bir dostluğu paylaşabileceğini kanıtladılar. Hikâyeleri ormanın her yerine yayıldı ve diğerleri güvenin beklentileri aşabileceğini öğrendi. Ve eğer bir gün havada kaybolan tuhaf kar izleri görürseniz, bilin ki: bu sadece oyuncu bir rüzgâr ruhudur ve belki de hemen arkasından gelen iki arkadaştır.